

THE JACOB RADER MARCUS CENTER OF THE
AMERICAN JEWISH ARCHIVES

MS-763: Rabbi Herbert A. Friedman Collection, 1930-2004.

Series F: Life in Israel, 1956-1983.

Box
16

Folder
1

Aliyah. 1973-1977.

For more information on this collection, please see the finding aid on the
American Jewish Archives website.

file

Aliyah

קבלת עובדים לסגל האקדמיה למוסיקה

מאת פרופ' אריה ורדי

נמלא מקום ראש האקדמיה למוסיקה, אוניברסיטת תל-אביב

ב"מעריב" מיום 10 באוגוסט הת"ס נמסרה כתבת אהרון דולב בדבר הפסנתרן בוריס לבוב שעלה השנה לישראל ולא התקבל כמורה באקדמיה למוסיקה בירושלים ובת"א. על כך רצוני להגיב כלהלן:

א. אין זה מקובל לערוך אודיציה למורים. לפיכך תמונה הסענה, כי מר לבוב לא הוזמן לנגן לפני. אשמח כמובן להאזין לנגינתו כאשר יופיע בקונצרט.

ב. כבר במהלך פגישתנו הראשונה ציינתי, כי במחלקת הפסנתר של האקדמיה אין היום משרות תוראה פנויות וכי התשובה השלילית לפניותו היא לצערי הרב סופית לגבי שנת הלימודים הבאה (תשל"ד). במקביל יעצתי לו לפנות למוסדות מוסיקליים שבהם ידוע לי כי ניתן להבטיח את קליטתו והוספתו כי אם יחול שינוי באקדמיה אנו נתקשר עמו.

ג. מר לבוב חזר והופיע במשרד האקדמיה בלי שהתקשרנו עמו ובלי שתואם מראש, כמקובל, מועד לראיון. צר לי מאד על כי בנסיבות אלה מצא את עצמו נפגע כאשר לא עלה בידי להתפנות אותה שעה בגלל התייבובות קודמות. תוך כיבוד רצוני של מר לבוב נקבעה לו פגישה נוספת עם תום שנת הלימודים הנוכחית וזאת למרות שלא היה לי, לי צעיר, לחדש או להוסיף דבר על תוכן פגישתנו הראשונה.

ד. הריני שמח לאשר, כי תלמידי דים של מר לבוב עמדו בבחינות הקבלה לאקדמיה, אך עלי לציון כי מורים ומוסיקאים רבים בארץ ובחו"ל מכינים תלמידים לקראת בחינות אלה. הצלחת התלמיד בבחינות מהווה תנאי לקבלת התלמיד ולא לקבלת המורה לאקדמיה.

ה. בתו של מר לבוב בחרה מר"צונה את האקדמיה כמקום לימודים ואכן הצליחה בבחינות הקבלה, אולם אני כופר בזכותו של האב או כל אדם אחר לתבוע לעצמו מקום עבודה מוסיקלי (כאשר מקצועי מותיר אפר שריונות אחרות) ולדרוש: כאן במוסד זה עליכם לקבלני.

קבלת הבת כתלמידה ותאב כמורה קשורה במערכות שיקולים שונות של האקדמיה שאין ביניהן כל קשר.

ו. אין כל אפשרות לדון במקרה הנוכחי תוך התעלמות מכלל המצי

אות של מוסיקאים עולים מברית"מ. הפסנתרן לבוב הוא אחד מתוך רבים המתדפקים על שערי האקדמיה. מוסיקאים אלה, רובם בעלי רמה גבוהה וחלקם מתשורה הראשונה, רואים ב"אקדמיה את מקומם הטבעי. האקדמיה מצויה עושה מעל ליכולתה כדי לקלוט את המובחרים שבהם.

זה כמה שנים מצרפת האקדמיה אל סגל ההוראה שלה מורים חדשים למקצועות הראשיים פסנתר, כנור, וצ'לו — אך ורק עולים מברית"מ. מורים אלה מתווים כת אמונה פדגוגית ראשון במעלה ותורמתם לאקדמיה ול"חיי המוסיקה בארץ היא נכס יקר. אך הקליטה הממושכת מעל ליכולת הטבעית תוך הרחבת תקנים וביסוסם על תקציב הסוכנות הביאה לרדיה ה"נוכחית המלאה של כל מחלקות האקדמיה.

ז. עודף ההיצע של מוסיקאים מ"עולים אופייני לא רק לעליה החדשה מברית"מ אלא גם לארצות הרווחה ולישראל. אני סבור, כי בעת שאנו נזתנים העדפה מלאה לעולים מכרית המועצות אל לנו לשכוח לרנע כי הרשימה הארוכה של הפונים והמבקשים להורות באקדמיה כוללת אמנם גם ישראלים החיים בארץ. אמנם ישראלים הגרים שנים רבות בחו"ל והם בחזקת יורדים (אך ישמחו לשוב ארצה אם תציע להם האקדמיה משרה מתאימה) וכן עולים פוטנציאליים מ"ארצות הרווחה. רשימה זו כוללת אמנם גם דגולים בעלי שם, הישגים ומוניטין טין בין-לאומיים.

ח. צערה של האקדמיה שעה שהיא גאלצת לדחות פניות אלה מהול בי סיפוק רב על היותה מוסד המבקש ע"י אמנים בשיעור-קומה זה, ביקוש המחווה רק את אחד האספקטים של ההכרה והחשיבות שרכשה האקדמיה ברחבי העולם. האקדמיה ומחלקת הפסנתר המרכזית שבתוכה זכו להישגים מרשימים של ריכוז רוב הכוחות האמנותיים המעולים בארץ. של שיר לוב אסכולות מזרח ומערב ושל ציבור סטודנטים מצטיינים. חזון האקדמיה כמרכז עולמי של מוסיקה (ופסנתר"נות) אותו תיאר אהרון דולב, אכן הולך ומתגשם אט אט.

ט. בסיכום, הריני מעידך את ה"י שגיו של הפסנתרן לבוב ומאמין כי יוכל למצוא בישראל שדה-פעולה אמר נותי ופדגוגי כפי שהוא ראוי לו. עלי להביע פליאה על אהרון דולב, שעירב אהדה צודקת לבורים לבוב בביקורת על האקדמיה, ביקורת שעל דחה וסגנונה אני מוחה.

רק אישור את הדעה על רמת חבונתה ואת המוניטין של כי פסנתרן, אלא שלאחר שנודע לי, כי חנהלת האקדמיה למוסיקה דחתה את בקשתי להתקבל לסגל המורים, ניסו לפעול לקליטתה.

שני המוסיקאים האלה, שפעלו כה רבות למען האמנות הישראלית, פנו לאקדמיה למור סיקה ליד אוניברסיטת תל-אביב כדי שיקבלו לעבודה וציינו כי מכתיבה, כי מוסיקאי כמוני יביא תועלת רבה לאקדמיה, ו לא רק לאקדמיה אלא גם לי אמנות המוסיקה בישראל.

אך, מר אריה ורדי, הממלא עתה תפקיד של דיקן, השיב כי סירוב, וזאת למרות שידר אתי, לפני ואחרי, הגיעו תלמידים מרוסיה, ביניהם תלמיד, שצינו כי הם מעוניינים להמשיך לעבוד אתי. האקדמיה קיבלה את ח' תלמידים האלה, אך דחתה את זכותם להמשיך לימודיהם אתי, וממני שללה את האפשרות לה' המשיך ללמד. מר ורדי החליט למסור את כל התלמידים האלה בידי מורים אחרים, נשאלת ח' שאחלה, מה היה עושה מר ורדי אילו לא הגיעו הסטודנטים העור לים האלה לישראל? את מי היה ממנה אז בתור מוריהם? ומה לעשות בסטודנטים כאלה, הור' צים לבוא חנה, הרי אחרי ניתוח שכזה לא יבוא לישראל. תלמידי במוסיקה מצפים לידעה ממני על קליטתה, וכל מי שידע ח' שיבות הרצף החוראית בחכונת נני העתיד, יבין אליכון, כי תלמיד לא יבוא לישראל, כדי לעבור לידי מורה אחר.

העד חשני של הבעיה הוא בכך, שאיאלה מוסיקאים חשר בים ביותר בברית-המועצות מתי כונים לעלות לישראל — וה' מורה שלי מעבד בעד. בבואם אל המולדת הנכספת, שואפים כולם להביא את מירב התועלת, ולעבוד בהתאם לכישוריהם, ושר מה על מדינת ישראל למעל את המוטנצואל הגדול שלהם ולהפיק מחם את המירב, לתועלת המ' דינה ולתועלתם. כך יכולה יש' ראל — וחיבת — להיות למ' דינה, שאלה ינהרו ללמוד מאר' צות אחרות, ואילו עכשיו, קיים מצב זר: נוסעים מישראל כדי ללמוד.

מתעוררת השאלה — חדר' שים לישראל מוסיקאים חשר בים? אם כן, יש צורך ליצור בשבילם אפשרות לעבוד. אם לא — יש צורך לספר את הדבר בגלוי.

בעוד חודשים מסתיים מועד מגורי באולפן. בעוד חודשים אשאר בלי כל אמצעים לקיום, ואין לי כל תקווה, כי בעית סידורי בעבודה תיפתר מאלה, וכי אצלי להתגבר על המכשור לים הביוורקראטיים שחקימה ח' אקדמיה, למוסיקה, למרות כי

בהתבלטותו של הכשרון היהודי, האינסטרומנטלי וההוראתי, ובעובדה הבלתי-מערערת, כי, "היהדות" עזרה מושלת בכיתת האסכולה הרוסית, רר' אה פרוס' לבוב תופעה מופלאה — בהתחשב בכך, שזה חצי יובל שנים שהמסטר, המפקח והמכתיב מגובה — מנסה לשנות שיעוריהם אלה בין יהודים ורוסים, ולקבוע, עובדות סטטיסטיות חדשות, אך, ללא הצ' לחת תיורה, קשה לפקח על כשרון טבעי, הפורץ ועובר דרך כל משכול. מגמת השלטונות, בצד ריבוי ה' כוחות היהודים העומדים בראש, ה' אסכולה הרוסית, עשויה — לדעת פרוס' לבוב — לפתח אופקים בלי יסוערו למדינת ישראל, בתקופה זו של יציאת ברית המועצות.

פרוס' לבוב אומר, כי מדינת יש' ראל תוכל להיות אבן-שואבת-בכוח למיטב המוסיקאים-הפאדאגוגיים, מב' כי כוחות ההוראה בבתי הספר ה' גבוהים למוסיקה, דבריו מוצאים תי' מוכין בחוות-ידעת של מוסיקאים ו' פאדאגוגים ידועים מן המערב, ה' פוקדים את ישראל, את בימותיה ו' בתי האולפנה שלה, כאמנים ומורים אורחים. ישראל יכולה ליהפך, למכ' של סטנדרני העתיד בעולם, וכאשר תועק לכאן, האסכולה' במיטבה, תרחיב ותעשיר את מסגרות-ההוראה הבינוניות והקרתניות הקיימות. השאלה האם מוכנה ישראל ומ' עונינה להיות, מכ' ל, יצוא ידע אינסטרומנטלי והוראתי מן המעלה הראשונה?

פרוס' לבוב הוא פנונית ראשונה, שיקלה לבשר את האביב; את ההת' הוות של ההליך ספינה לערכי תרבות סטנדרנית גדולה. אבל פרוס' לבוב, שהגיע אלינו בחודש אפריל השנה, יושב מאז באפס-מעשה מאונס. הוא עומד זה 5 חודשים מול חומה אס' מה, של מימסד מוסיקלי צריאופק, קצרי-ראות.

הרי סיפורו של הפסנתרן פרוס' בוריס לבוב, ופרשת קורותיו, מאז הגיע אלינו. חדור תקוות ועזון, ועד לפגיתו הנואשת אל ראש הממשלה:

● תלמידו של גולדנרווייזר

בוריס לבוב, גולד לפי 45 שנה, בעיר ניקולאיב שבפלך אודסה, לי אביו המנצח-מלחין ארנולד לבוב (נפטר 1950).

לבוב-הביא עימו, לישראל, אח' דות מיצירות אביו המנוח (סימפוני' טה, שירים), שסיים את הקונסרב' טורוין בפטרבורג בשנת 1908, כחלי מידו של רימסקי-קורסקוב.

כשרונותיו של הילד בוריס, נתי גלו בגיל רך וזכו לטיפוח ביתי עד מלאות לו 9 שנים, עת הציגו אביו בפני אחד מסאורות ההוראה הגדולים בפסנתר: מנהל מחלקת הפסנתר ב' קונסרבטוריון, אלכסנדר גולדנרווייזר, גולדנרווייזר, יהודי מומר, וידידו של

בככל האקדמיות למוסיקה במרכז התרבות בברית המועצות, גם ב, גג' סיר' שימש, לבוב, בסגל הוראה, ש' רבו ממוצא יהודי:

העדינה והארוכה...

על בראי לישראל, יש כאן תלמידים, שהגיעו לפני ואחרי, ביניהם בתי ליאורה (ליאונורה) בת ה-18, והש' ארתי תלמידים מוכשרים במוסקוה, וזבין מהטה בחיכל התרבות. הצגתי עשמי וגיבתי לפני את הקונצ'רטו מס' 1 לבטהובן ואת הקונצ'רטו מס' 1 של שופן, לרבות את תפקיד הת'

מוד אצלי, ואף ביקשו זאת מפורשות גם בהנהלת האקדמיה. אשר לתקציב, הנדשתי בפני מר ורדי, כי בסוכנות נאמר לי, שיש תקציב ויהיו מוכנים לממן את משרתי במשך שנתיים. מר ורדי אישר, כי סידור זה מוכר לו, ושאל: ומה יעשה אתי אחרי שנ' תיים? אמרתי: אל תתחייב — קבלני לשנתיים. הוא דחה גם הצעה זו.

כאשר לתלמיד אמר מר ורדי, כי דבר זה אינו מענייני. תלמיד נר' שמו לאקדמיה, ורק האקדמיה תקבע אצל מי ילמדו. חורתי לענן בתי ושאלתי אותו אם, כמוסיקאי, אינו מבין לרוחי, וביקשתי שירשה לי לה' למדה באקדמיה, אפילו חינם. הוא חזר ואמר: בתי תלמד אצל מורה שלנו, ובבית אחיה רשאי לנהוג כה כרצוני.

● בארנבויים: „עכשיו אני מבין...”

„חורתי הביתה מדוכא ומיואש, אותו לילה לא עצמתי עין. למחרת, היה עלי ללוות כנר-עולה שעמד ב' מבחן-קבלה לפלהרמונית. הגעתי ל' חיכל התרבות, ומילאתי את הנדרש ממני. בתום המבחן, מנה אלי מר וזבין מהטה וביקש שאנגן דבר-מה, על מנת שגם מר דניאל בארנבויים, שחיה נוכח במקום, יוכל להאזין לנ' גינתי. סיפרתי להם על הלילה ש' עבר עלי ועל מועקתי, ואמרתי כי במצבי הנפשל לא אוכל לנגן. מר מהטה הפציר בי, בתום גינתי, נוגש אלי מר בארנבויים, בירך אותי ובפני הנכוחים במקום התבטא כך: רק עכשיו הוא מבין — אמר — מדוע חוסמים בפני את הכניסה לאקדמיה, וכי הסיבה לכך, הוא, שהם חוששים מפני רמתו הגבוהה. תחילה לא ירדתי לסוף דעתו. אחר כך חשבת, שאם יש ממש בדבריו — הרי זה ענין המור ומרושע.

מר בארנבויים כתב לי, בו במקום, דברי המלצה חמים. „האונתי לנגי' נתו של פרוס' לבוב, ואני מחשיבן כמוסיקאי בעל נסיון ויכולת עצומים. פש לקוות, כי תינתן לו האפשרות לה' הקודש ולתרומה מאמנותו וכשרונו ה' גדול ומנסיונו ההוראתי, ובכך להע' שיר את התפתחותה של הפסנתרנות במדינת ישראל. דניאל בארנבויים”.

האפשרות הזאת — והתרומה לה' פתחת אמנות הנגינה בפסנתר, נש' ללו מפרוס' לבוב ומדינת ישראל.

„הייתי מוכן לבעיות קליטה בתקור פת המעבר לחי' החדשים” אומר פרוס' לבוב, „אבל לא הייתי מוכן להנמכת קומתי כאמן ומורה, ולא לי' לדול באמנותי ובהשיגי. מצבי הנפ' שי קשה. אינני מסוגל להתרכז באי' מוני הפסנתר, ובלימוד השפה העב' רית באולפן. ואינני ידע אנה אפנה, ומה עלי לעשות. האם עלי לפנות אל אקדמיות למוסיקה בחוץ-לארץ? הלא באתי לארצי כדי להשתלב בחייה ח' מוסיקליים ולתרומה לה' מנסיוני וכי' שורי; ובכן, מה עלי לעשות?

של אקדמיה למוסיקה. מר ורדי תולה את הקולר במיגבי לוח התקנים באקדמיה. הוא אומר: „אפילו אם אני שיהיו (לפרוס' לבוב) תלמידים שירצו ללמוד אצלו — לרבות בתי — אזי יש לנו מספיק מורים ותיקים, וקבלת מורה חדש מותנית בכך שיהיו מספיק תלמידים כדי לסטור גם לו, ושזה לא יהיה של השבון הוותיקים”.

לשאלה מה היה עושה במורו ח' ותיקים, אילולא הגיעו תלמידים צר' לים, וביניהם תלמידיו של פרוס' לבוב — משיב מר ורדי: „קלטנו שני מורים לפסנתר עולים מברית המועצות, אלכסנדר וולקוב ואירינה זריצקיה, לא מפני שהם טובים יותר או פחות, אלא לפי סדר בואם לארץ. והם עונים על הביקוש מצד התלמי' דים-העולים; לא נוכל לסטר מורים בעלי קביעות, אפילו גרועים, כדי לה' קבל את בורים לבוב. דבר כזה לא נעשה”.

מר ורדי האזין לקביעה, כי לעצם הצנין, שום נוהל או תקן אינו מחייב בו לפטר אפילו את המורה הגרוע, כדי לקלוט את פרוס' לבוב, הואלי ר' הסוכנות היהודית מוכנה להעמיד ל' רשות האוניברסיטה והאקדמיה תק' ציב למימון העסקתו לתקופה עד שנ' תיים.

מירצ זה, ההופך את נימוק התקן לתואנה, לא הפחיע את מר ורדי. הוא אישר, כי עובדה זו ידועה לו, ועתה, טען, כי החלטתו לדחות את פרוס' לבוב, נובעת משיקולי הכנון לטווח ארוך: „מה יהיה איתו כעבור שנ' תיים? שאל — משמע, כאשר תחלל הסוכנות לממן את שכרו.

אולי עד אז יורחב התקן, נאמר למר ורדי, ובינתיים תפיק האקדמיה תועלת מפסנתרן ומורה מעולה. כאן סיפר מר ורדי מעשה עצוב במורה עולה מרוסיה, שנתקבל לאקדמיה ל' משך תקופת התקציב הסוכנותי, ומש' זו תמה — פוטר, חלה ומת.

גם מר ורדי הביע אהדה לפרוס' לבוב: „אני מקיר את המאבק שלו כמוסיקאי ועולה, אבל התפקיד האבי זרי שלי כופה עלי לדחות”.

בפי מר ורדי היתה גם הצעה מס' כמה לפרוס' לבוב: „עברו חומנים שותלמידים באים ללמוד אצל מורה איקס” — אמר, „אם הוא אבן-שוא' בת חוקה כזאת (לתלמידים עולים מ' בריה"מ), שייך לאקדמיה בירושלים ויקח אתו את הנדוניה”.

מנהלת האקדמיה למוסיקה בירושלים, גב' יוכבד דוסטובסקי, ראתה את מסמכיו וקיבלה את בקשתו של פרוס' לבוב, להתקבל כמורה במר' סד הירושלמי. היא נשאלה אם בק' שחו נשקלה ע' הנחלת המוסד ומה החלטתה. „בשלב זה”, השיבה גב' דוסטובסקי, לא נוכל לקבלו. אין לנו מקום. קלטנו ככל יכולתנו מורים מברית-המועצות, אולי מאוחר יותר, נוכל לשוב ולדון באפשרות העסק' ח””.

מה עלי לעשות? — שואל פרוס' לבוב. מי ישיב לו על כך?

אגדת המתוחכמים נבזה ואציל הפרא

(סוף מעמוד 15)

הצומח, גם זה וגם זה מסול בתכ-
לית.

אלא מאי? חלק ממיטות, הפרא
ואציל? הוא הציוניות שלו. אין לך
פרא אציל ב"סלאם" סתם, אלא שהי
סלאם צריך להפוך למקום של אגדה,
מגום מאודימאד כדי להסיר את
המציאות המאוננת.

ראיתי סרט מצרי ובו תיאור של
בחורה קוסמת תפוחים עם הפועלים
בפרדס אביה, לפני בוא הציונים
הנוראים, והתיאור היה אגדה של
צבעים ואורות. איש לא היה שם
צמא, איש לא לבש בגדים שאינם
נאים, העבודה עצמה דמתה לבאלט
תחמימי, לא שרב, לא אבק, לא
פועלים עניים, ולא מנהלי עבודה.
למה? כי, "הפרא האציל" הוא אדם
אסתטי בתוך סביבה טבעית אסתטית.
תמיד, אחרת אין מיתוס.

תולדות של רדיפות, פרעות ושתיטות,
חיים בחסות וחיים שהם הפקר לכל
קלגס ומושל, עם תקופות-בונים של
פריחה ונאורות — בדיוק כמו תולדות
יהיה של שאר תפוצות ישראל. אלא
שבתי הספר שלנו אינם מלמדים כלל
תולדות אלה, ברשת החינוך שלנו רק
באירופה היו פוגרומים, כותבת זו,
שלא לימודיה על כך מעולם בבית
ספר, מורה שגילתה את תולדותיהם
של יהודי תימן, למשל, רק בעת ה-
אחרונה, ובאורה מקרי למדי.

אי אפשר איפוא, במנגנון החינוך
הקיים, בעל הסטיה האשכנזית הדי-
רורה גם בתולדות עם ישראל, להא-
שים לא את המרצה ולא את מאויניה.
ועוד: האם לא ידוע לאותם נוכחים
בגבעת חביבה, שהשונאים באמת את
הערבים, גם במדינת ישראל, הרא-
שונים להכותם ולחנכילם לתם בעת
פיצוץ כלשהו, הראשונים להעליבים
בחנויות העיר העתיקה, הם בדיוק
כמה מבני עדות המזרח?
שוב מסתבר, איפוא, שהחיים פשו-
טים הרבה פחות מכפי שמבקשים

לראותם מבקשי המיתוסים. אין איש
מאמין היום לגירסה הסנטימנטלית
האומרת שאין בעצם הבדל בין תר-
בויות; כל המחקרים האנתרופולוגיים
מאשרים לנו, שכל התרבויות נבדלות
זו מזו בהדגשים, במיקום הערכים
השונים בסולם הערכי, בעושר הער-
כים, באורחות חיים ובטעם האיש.
אבל אין פירוש הדבר שאפשר, כפי
שמבקשים כמה מאתנו, לחלק את
בני האדם לנחמדים ולא-נחמדים ב-
התאם לתרבותם ולמוצאם.

כלנו מכירים גם — וההדגשה היא
על גם — את בן-עדות המזרח הער-
מומי והרמאי, את בן עדות המזרח
המיליונר הכילי שמסרב לתרום מיל-
גת לימודים לבן-עדתו, כשם שכולנו
ראינו גם — וההדגשה היא שוב על
גם — את הוונגה האשכנזיה ששמה
בכלל לא מרגו ולא לינדה, אפילו, ה-
שומו שמים, את האשכנזי המסור, ה-
בלתי מתווך, המוסר נפשו על אכזר-
תו ועל חיי חבריו, ולהיפך, גם
להיפך.
כל הסטריאוטיפים מסוכנים, כאשר

הם סטריאוטיפים גזעניים הם מסוכ-
נים במיוחד,
כל עוד מתוארים סטריאוטיפים ולא
בני אדם, אין אמונה, יש סטריאוטיפ
פנים סטריאוטיפים על מסך סטריאו-
אולי, פעם, יצמח לנו סטריאוטיפ וי-
כמאי ומפיק שיעסוק בבני אדם ולא
במיתוסים. נבקש ממנו או, כבקשה
אישית, שאם אכן הוא עוסק במצי-
אות אנתית מסוימת, יניח לשחקן
לדבר בהגיון הנכון, ולא גזוה שוב
עדים לאותו כליל של חניונים בחור
משפחה אחת, כפי שאנו שומעים
היום, סלוגיקאית ומרוקנית, ספרדית
ועיראקית, הכל יחד בין הורים וי-
אזורים, אלא נשבע גם לשון והגיון
אונטניים. נבקש ממנו גם שילמד
קצת תולדות של העדות המתוארות,
כולן וללא הפליה, וגם יבין שלא כל
הציבור הוא גם האונטני, שתהיה לנו
גם שלולית מסוימת ברחוב, אם אכן
היא קיימת, ולא לפי הכלל האומר:
כתי השלולית יפת ד כשהוא פולקלור.
ואו, אולי, יהיה לנו גם סרט,
הלואי.

בזאת משבר לאומי שעל גליה ויכלו
הם לשוב לממשלה כבעבר?
כלומר, משה דיון מעדיף לגקוס
בדרך בלתי דמוקרטית ולנסות ל-
אכוף דעת מיעוט על מפלגת העבר
דה, משום שבדרך זו יכול הוא לישב
בין שני האינטרסים המנוגדים שלו,
האחד להתנות קו מדיני שהוא מאמין
בו, ותשני להיות שר בממשלה. ה-
הכרה כי במקרה כזה, חייב הוא
לשאוף להביא את הדבר להכרעה
הציבור, אינה קיימת אצלו, כי אם
באמת יצליח לכפות את דעתו בישי-
שאלה נוספת היא מדוע זה מצליח
דיין לאכוף על מתנגדיו במפלגה
אותה מידה של ויתורים שכנראה
מוכנים הם לוותר לו, עד כדי כך
שאבו, אלו, ספיר וברילב נאלצו
להתנגד בהכרעה נגדם? הלא כולם
מכירים את החשבון, ויודעים כי ב-
הכרעה דמוקרטית תיפולגה הצעו-
תיו של דיון, ההסבר לכך הוא ש-
אפשר גם לעשות חשבון שיראה, כי
עם תוספת של חמישה או שישה
חברי כנסת שעשויים לחתוסף לר-
שימה הממלכתית במקרה שדין יצט-
רף אליהם, עלול להוצר סיכוי למערך
הימני להרכיב ממשלה. ואז מה? וב-
כן, כדי למנוע דבר זה, אין זה אסון
אם יקום הסדר מאחורי הפרגוד,
בניגוד לדעת רוב חברי המפלגה,
שלא לדבר על המערך כולו, שימנע
את פרישתו של דיון, ויסקל את ה-

המהפכה הישראלית

(סוף מעמוד 17)

פליטים יהודים שנמלטו ממדינות
ערביות.
התכנית הישראלית תותרת, איפוא,
למצב, שבו כל מדינה, אם זו ירדן,
לבנון או סוריה, תספג בפליטים ש-
בתחומה. ישראל מוכנה לתרום את
חלקה לשיקוםם של הפליטים שבת-
חומה, בלא להיכנס לבעיה הפולי-
טית-מספית של בעייה זו. דומה
כי רוב יושבי המנהגות נתמכחו מן
האשלייה כי יבוא יום ויוכלו לשוב
לבתיאם בבארשבע, אשקלון או
עכו (אגב, לא תמיד יש חוכמה ל-
טפנון של פליט שאמנם היה בעל
רכוש באחד המקומות שבתחומי ה-
רציון, אבל זו בעייה שאולי תע-
לה בעת... ושיחות-שלום. כרגע אין
היא אקטואלית).

יום אחד יצא שר הכסותון, משה
דיין, והכריז כי רצועת עזה זקוקה
לפיתוח וכי יידרשו השקעות בין 100
ל-200 מיליון ל"י לשנה לחקושה של
חמש-שש שנים. אם לא יוקצו ה-
סכומים הללו עלולה ישראל לעמוד
בבוא העת במצב שכמאה אלף פוע-
לים מעזה ייבקשו מקור פרנסה ב-
ישראל. אפילו יימשך חיפה העתוסקה
הקיים עלולת המסחרות כזאת על
שוק העבודה בישראל ליצור בעיות,
שנקל לשער את תוצאותיהן אם לא
תסופק עבודה לערבים. זו אולי המשי-
מת החשובה שיש בהוצעתו של שר
האוצר, פנחס ספיר, שהוא מציע לשר
הבטחון מילאירד רובינש לירות (ושר
הבטחון מיהר להגיב ב"חובי" על
בשורה זו), מסתבר, כי לא כל מכבר
ההל הממשל הצבאי בעיבוד הכניית
לשיקוםם של המעלה מחמם במות
כמעלי תעשייה ברצועת עזה, באס-
צעות הלוואות בתנאים נוחים, שהי-
ממשל מוכן להעמיד לרשות בעליהם.
חוסף אלאה את התכניות להקמתם

בין מלחמה לשלום

(סוף מעמוד 24)

כמעט שאין פעילות טרוריסטית בישראל,
בשטחים, בסיני ואף לא לאורך
הגבולות.
לכל תחזית צפונית, כמובן, הפת-
עות, לעיתים נעזמות ולרוב כדרכו
של עולם, פחות נעזמות. מהלך הדבר
רים הרי יהיה מושפע מחילופי שלי-
טים ערביים, ממדיניות המעצמות,
ומעל כל מעצמינו ומחלופיהם שלנו.
כאשר מישוה מבנינו יוכה להסב
לשולחן השלום עם שכנינו מן הראוי
שיוכרו שני דברים עיקריים: רא-
שית: לא לסמוך על זרים בשמירה
על בטחוננו. לא על מעצמות העל
ולא על כוחות האו"ם. בימי שלום
אין בהם צורך ובעת משבר אין בהם
תועלת, שנית, כל עוד שהערבים אינם
מוכנים להשלים איתנו, עלינו להקפיד
על קידום עוצמתנו הצבאית בנשק
וציוד חדישים, באימון וארגון הצבא
ובחינוך קווי הפסקת האש. אבל לכי-
שולחן השלום, עלינו לשאוף להכיר
את קווי הפסקת האש הצבאיים בבני-
רים.

על פי הרצאת של שר הבטחון
אמש בטכס סיום של מחזור ב-
בית ספר למפקוד ומטה.

ארוכה הדרך אל החופש

חזרו במסוק צבאי...

(סוף מעמוד 19)

אירו טיילי החברה להנגה הטבע את
כל ציורם באוהלים הפתוחים.
התיירת מרגלית שליונר התפלאה
על מכונית מבחיקה שעמדה במרכז
המחנה. היא הלכה לפינת הרצאת ור-
צעה רגע ליד המכונית המפוארת.
אחר כך סיפרה:
"עברתי ליד המכונית וראיתי את
החלונות סגורים. דאגתי לשלומם של
הצעירים שישנו בתוכה. לכן פתחתי
את הדלת הקדמית, פתחתי את החלון
וסגרתי את הדלת בטרקיה. כל זה לא
הפריע את שנתם העמוקה. אני מוכי-
רחה להגיד שהרעיון שקבוצה פרי-
טית תסיר בדרכי המדבר במכונית
נפלאה כזאת הפתיעה את כולנו.
עובנו את המחנה בשבע בבוקר, ל-
טיול אחרון בסביבה, וחזרונו לאסוף
את הפציו ששגארו פזורים על ה-
מיטות. כשהגיעה השעה לעלות ל-
אוטובוס שיחזיר אותנו ללשדה התעו-
פה, הכחין אחד החברים כי המשקפת
שלו נעלמה. גילינו גם שכמה דרכי-
נעלמו."
נעלמו גם ארבעת הצעירים יחד
עם מכוניתם המפוארת.

המרדף
יום שני בבוקר, השחר עולה. ה-
ארבעה השתלטו על אנשי המילואים,
פרצו למחסן נשק והעמיסו על שני
ג'יפים שהיו במקום 10 תתי-מקלעים,
"עוזי" ושתי מחסניות. חיים ומרים
עלו על ג'יפ אחד, דוד ומישל על
האחר. אחד החיילים פתח באש לעבר
הצעירים שניסו לפרוץ דרך. אחד
הפחדה שגור באוויר.
במחנה כמה מחומה גדולה. הצעיר
רים הנחפזים איימו ב"עוזים" שבי-
דיהם על שני אנשי המילואים שבאו
עם השוטף והופקדו לשמור עליהם,
העלו אותם על הג'יפים ופתחו ב-
נסיגה לעבר ואדי עזרן המולד לעבר
כביש אילת-אופירה. הבחורים ביק-
שו לעלות על הכביש לנסוע לאילת

ג'יפים העושים דרכם מזרחית. מה?
דיווחים שהגיעו מהמחנה ליד סנטה
קרינה, התברר כי מדובר לא ב-
מחבלים אלא בישראלים. הרמטכ"ל
הודיע מיד לאלוף הפיקוד כי יש
לנוג בזהירות ולא לסכן חיי אדם,
לרבות חיי החטופים.
החשש לחיי החטופים האריך את
המצור. בעוד כשלוש שעות, כוחות
צבא נוספים סגרו את כל תאורי
המזרחי ואת כל פתחי האדוות ה-
מוליכים מסנטה קרינה אל מפרץ
אילת. שני הג'יפים החטופים, שהת-
קרבן לא מוצא ואדי נצב, נעצרו
וכותרו.
מסוק אלוף הפיקוד קרב למקום,
האלוף גונן ציוה על הכוח המכותר
שלא לנוע ממקומו. הוא עצמו נחת
בקרבת הג'יפים, כדי לשכנע את ה-
חטופים להיכנע בלא קרב. היריות
שגורו במחנה הצבאי של סנטה קרי-
נה לא ימוחו כי החבורים נואשים ונפ-
חים, וברגע של תפנון מסוגלים לכל.
השעה הייתה אהת כצהריים. כחם
לוהט צעד האלוף לבדו לעבר הצעיר
רום. הם היו מבוהלים. 45 דקות הס-
ביר האלוף לארבעה איזה נזק עצום
הם עושים לשמה של ישראל, לתד-
מית של צה"ל.

הם נשברו. לפתע תבינו כי עשו
מעשה שעד היום לא העזו לעשותו.
אפילו שדודים נוצנים ואנשי העולם
התחתון מובילים — לשדוד נשק מ-
מחנה צבאי, לירות לעבר חיילים
ישראלים, לחטוף חיילים ישראלים...
אחת המטרות היחידה להשגתה נוצ-
הם נשברו.

סטריאוטיפ ומציאות

מן המפורסמות היא במיתולוגיה
שפראים-אצילים דבקים אלה באלה,
ותמיד יש להם לשון משותפת. לצע-
רנו גם זה מיתוס שאין לו כל אחיזה
במציאות. בשל מיתוס זה יכול היה
אחד מראשי הפנתרים, להתייצב מול
קהל של גומרי-מסורות השותף ב-
גבעת חביבה, ולמכור להם את ה-

ארוכה הדרך אל החופש

סוף לבריחה, כדי לכוון למנוח אוויר מתאים, לא הסכימו ונתעוררו השדות החדשים. לילה אחד התמסטה המנייה לשת, למנוח לא היה איש בנים, הגיעו לכלל מסקנה, כי כל אחד צריך לפעול רק עם בני-עמיתו, שלטונות המחנה גילו את המנהגים שהתמסטה, אך לא היתה להם כל הוצאה ממשית כלפי מישור מהאסיר-רוב, שלשתתף בחפירה. אף על פי כן, את אנטולי דריגין הוליך הגילוי לא אל החופש, אלא לתקופת מאסר נזי-ספת של שלוש שנים בכלא ולאדימיר, במחנות ובבית הסוהר פגש גם כי יתודים ציונים, שלמדו עברית ואף ניסו לשמור על מנהגי המסורת. בית הסוהר, כך הוא מספר, שימש לו אור-גיברסיה לנשאים שונים, בין השאר גם לאנטישמיות.

בתחילה לא קרב אל הציונים, שכן לא ראה בציונות כוח שיוכל להציל את מנוח לגבולות הארץ השנואה עליו. הוא חוס קורבנות של מייצגי כוחות, שבדמו לו חתומים ממנה, "לא נבנה" תי אפילו ללחציהם ולרדיפותיהם של יהודים טובים כמו יעקב ברג'היימו-בי, שאותו, גיליתי בוולאדמיר, וי-שעדין יושב שם, מספר אנטולי, "יעקב, מסגר מקשיב ובחור משיכיל, נעצר כדמוקרטי, אך בכלא היה לצויר, נזי נלחם בגאון, אמין ובלתי-מתספר בדעותיו. הוא לא היה מוכן לסלות לי שדגלתי בקומוסופוליות ויזר כל יהודי שלא התנגד כעוצני". צמא, איש לאל כש בגדים שאינם המיפנה החד בא עם מלחמת ששת הימים, ואנטולי או בכלא ולאדימיר, "עד אז השבתי, שחצבים" חורשים אדמות ומגינים על עצמם מפני הכר-וויים... — הוא מצטחק, "עתה התבי רר לי לפתע, שישאל היא מדינה חזקה, מודרנית, עם מעוף, גם התעי מילה הסובייטית לא יכולה עוד להסי תיר את העובדות. אט אט הבשילה בי ההכרה שעם שיתוררי עלי לצאת לישראל".

בחלק האחרון של תקופת מאסרו השניה בוולאדמיר, עד שיתוררו ב-ספטמבר אשתד, "ושב" עם וורי וודי קה, שנידון ב-1970 במשפט הסטורני-טים היתוריים ברוואן, ל-7 שנות מאסר, יורי לימדו בסבלנות עברית והיה קורא לפני האסירים היתוריים מוזכרונ את שירי ביאליק ברוסית, בתרגומו של ז'בוטינסקי.

גם כרך מכתבי נורדאו נתגלגל לי-ידיהם והגו בו, עתה, כשחוטט אנטו-לי בחבורות העמולה סובייטיות, לא האמין עוד בכתוב בהן וגיסת לדלות מתוך תשוקת הכלל והגידולים את העובדות המעטות שהובאו שם על יד-ראל, "ככל שגידשן והשמיצו בהן יד-תר את ישראל — הבנתי שמעצב טוב יותר... הוא אומר, סוף סוף בא יום השיחרור. הוא הגיש בקשה לעזרה לישראל, עם ה-אשת השניה שנשא (מתראשונה תת-גרש לפני גסיון הבריחה), כעבור כמה חדשים קיבל תשובה חיובית, לפני כן באה מכה נוספת. הבן, ש-עתה הוא בן 18, סירב להיפגש עם אביו ה-פושעי, גם להיפגש ממנו קר-דם גסיעתו סירב. ארבע שנים לפני כן, על סף כניסתו ל-קוממוול, תכ-ריו הנער, כי אינו מכיר באביו, ש-היה כלוא או במחנה הכפית, אנטולי עלה לישראל לפני כשלו-ש שבעות, כציוני חדש.

(סוף מעמוד 21)

הוא חושש בכליאה ציוני, גם תכ-ניות אחרות, להסתגר בקרון מני-זית, נכשלו וספן שהביאורו ב-1966 לתקופת מאסרו הראשונה בוולאדמיר, כאשר חזר משם למחנה, בשנת 1969, באה פרשת המנהגה, התחלנו, כמה אסירים בני לאו-מים שונים, בחפירת מנהרה אל מחוץ לגדרות המחנה, הוא מספר, "המכ-שול העוקרי לא היה בחפירה, אלא באי-האמון ובניגוד האינטרסים בין האנשים, כשדשתי להתמין שבע נזי

מפלי תעשייה ברצועת עזה, באסי-צעות הלוואות בתנאים נוחים, שה-ממשל מוכן להעמיד לרשות בעליהם, חוסף לאלה את התכונות להקמתם של מרכזי תעשייה חדשים במספר ערים ברצועה, הועזות זו של שר-האוצר (עד כה נסתכם הקשיבו של הממשל הצבאי לצרכי שיקום הפלי-טים בכעשרים מיליון ל"י לשנה), אף שכתדגשתו היא צורך, אנשי-עשויות לשמש מגוף פוליטי רב משי-מעות, גם אם אין מתכוונים לכך הולכים שני המסקים — זה הישראלי וזה הערבי שבשטחים — ומשתלבים זה בזה, ועתה, הולכים ונכשלים) בישראל הקטנה גם מחנות הפליטים שבשטחים.

יוסף חריף

גם השוואת המנהג הוציק את המשטרה. העלו אותם על הגיפים ופתחו ב-נסיגה לעבר ואדי וערו המוליך לעבר כביש אילת-אופירה, הבהורים ביק-שו לעלות על הכביש, לנסוע לאילת, לנטוש את הרכב ולהיעלם. הדיווח הראשון, מעורפל למדי, הגיע למטה סיקור הדרום, היה חשש כי מדובר במחבלים שלקחו בני-ערובה אחר שהשתלטו על מחנה, סיקור הדרום עמד כולו על הרגליים, חוקם קשר בין מספר הסיקור, האלוף גונן (גורדיש), ובין הרמטכילי, גייסים, וחלים, סירות מדבר, ו-מסוקים הועקו, נפתח מירדף רחב, שלוש שעות סרקו המסוקים את האדמות והערוצים, סמוך לשעה 10 דיווח אחד מהם כי הוא מבחין בשני

במציאות, בשל מיתוס זה יכול היה אחד מראשי הפנתרים, להתייצב מול קהל של גומרי-מוסדות השותף ב-גבעת חביבה, ולמכור להם את ה-לוקש, תסלחו לי על הענה, לוקש גמור באמת, כאלו עדות המורה בישראל זה חיזיונות היכולות להגיע לתכנה עם ערבים — רק האשכנזים מ-רעיו לשלום, והא ראה (ראה!), ש-יהודים ומוסלמים תמיד זהו בשלום, גם בשלטון מוסלמי, והמאזניים שלו, שמידית ידעיתם בחיסופוריה הלא-אש-כניית כנראה שווה לדיעותיו של המרצה, האמינו.

הכונה ודאי היתה טובה, אלא ש-הדרך לגיוסם רצועה כוונות טובות, תולדות היתודים בשלטון מוסלמי הן

הכונה ודאי היתה טובה, אלא ש-הדרך לגיוסם רצועה כוונות טובות, תולדות היתודים בשלטון מוסלמי הן

קנה דירות בדירות גיני

בפתח תקוה

פתח תקוה, רח' חיים עוזר 28 (מול העירייה) טל. 905593
ראשון-לציון רח' הרצל 59 (מול התחנה המרכזית) טל. 946180

בראשון-לציון

אין לנו מתחרים!!!

במבחר! במחיר! בשרות!

להלן הצעת דירות בפתח תקוה

דירות יוקרה	דירות לוקסוס	לזוגות צעירים	דירות פאר ורווחה
4 חדרים	3½ - 3 חדרים	2½ - 3 חדרים	3½ - 3 חדרים
130,000—185,000 ל"י	118,000—135,000 ל"י	90,000—94,000 ל"י	98,000—115,000 ל"י
רח' רוטשילד רח' לוחמי הגיטו רח' ראובן כץ רח' אבן ספיר רח' וולפסון + ג רח' מיכל כץ + ג רח' טרומפלדור רח' יהלום רח' דב הוז	רח' לוחמי הגיטו (כפר גנים) רח' אבן ספיר רח' שפירא רח' ראובן כץ רח' דב הוז	רח' רמב"ם — (פניסה מיידית) רח' קלישר רח' קיש — (ל-18 חודש) רח' שפרינצק — (כניסה תוך 3 חודשים + אשראי מיוחד) רח' התקוה	רח' אבן ספיר רח' קלישר רח' רמב"ם עין גנים רח' רוטשילד רח' פיקא רח' טרומפלדור רח' הזוהר רח' קיש

בראשון-לציון כ-400 דירות בכל הגודלים החל מ-77,000 ל"י

אצל גיני קניית בנטחון זכית

הפרשע והשר הבריטי

(סוף מעמוד 16)

דוד את קנת וזאת למרות שהאיש הסתובב חופשי ו-לא הסתגר.

קריגטון לא אמר את האמת כאשר הצהיר שה-משטרה לא חיפשה אחר קנת ליסלגין. בהודעה ש-פורסמה על ידי המשטרה נרדגש עתה שהיה זה "שיטת של קריגטון".

בהיותם באירלנד התער-בו שני האחים בקבוצות הפרשעים הפועלות בשולי המחתרת האירית והצליחו להעביר מידע לשירות ה-השאי הבריטי. קנת ליסל-גין טוען, שבשיחת טלפון עם השר ג'סר ג'ונסון סמית בירך אותו האחרון על ה-מידע שמסר אחר התחפר-צות באולדשוט, אשר בה נהרגו כמה אנשים, חשר מכוש ואת העובדה היא, ששני האירים שהיו מעור-רים באותה פרשה נתפסו מור מאוד.

על אף הכחשות הממש-לה, מתחיל העניין להיראות כעוסקת בין הממשלה ה-בריטית ובין זוג שודדים שניתן להם להסתובב חופ-שית בבריטניה ובצפון-אירלנד, שעה שאחד מהם היה ידוע כשודד מועד, פירוש הדבר שהשר שיק-נע את המשטרה להגות לאחים משום שהם מרגלים לטובה בריטניה.

אם לא תיערך חקירה כוללת, כפי שדורשים ירי-בי הממשלת בשורות ה-לייבור, ספק אם תיוודע כל האמת לגבי הפרשה, וגם אם תיערך אפשר ש-הסיפור לא יתברר במלואו.

A LETTER TO A FRIEND IN THE DIASPORA

By now you probably have learned that the Democratic Movement For Change (DMC) -- Israel's new political party headed by Prof. Yigael Yadin--captured 12% of the votes in our recent elections, and will send 15 members to the Knesset. This event is truly revolutionary in the country's political life, for in so short a time-- only after six months of organisation -- it establishes the DMC as the third largest political party in Israel. One of the major planks of the DMC's platform is that it will consider joining a political coalition only on condition that the next elections be based on an electoral reform law which will allow for direct, district elections rather than the present proportional representation system where one votes for a country-wide party list rather than for candidates directly responsible to the electorate. The uniqueness of the DMC is its grass roots constituency: unlike all other parties, every member on its Knesset list, and in the party's governing bodies, was elected by the entire 35,000 party membership, and not appointed by small cliques or political bosses. This is participatory democracy at its finest, and it augurs well for the future of our society. We need drastic internal improvement in our way of life, and hopefully DMC will set the tone for this change.

I am a member of DMC, and frankly its emergence has brought me and many a liberal Israeli a ray of hope for the days ahead, despite the very difficult political scenerio one may draw with respect to our international position.

Many of us feel that we can expedite the process of bringing about desirable change in Israel if there were greater involvement of Jews the world over in several dimensions of our national life. Our party believes that committed Jews, even while in the Diaspora, have a right to relate to Israel organically, not only philanthropically. Though, as citizens of Israel, we are the legal sovereign in the country, who make all the final decisions, we honestly believe that world Jewry has the right to influence us with respect to our national ethos and policies because we are one Jewish people! We need to hear the voice of concerned Jews on matters affecting the nature of our democracy, the pluralism of our Judaism, the quality of our national life, the oneness of the Jewish people. If we are truly "one people" our relationship is sui generis and is not restricted to the normal mind-your-own-business pattern of relationships between citizens of different states. The quality and future of the Israel society is also the business of world Jewry, and we are convinced that active and sensitive involvement in Israel will help us reform the Israel society.

The most effective framework to exercise this involvement is through the World Zionist Organization. This Organization, while due for reform and upgrading, can be improved only from within, and though "Zionism" may be interpreted variously by different people, everyone agrees that it means the centrality of Israel in the life of the Jewish people, and the need to strengthen and develop its national

life. In every country in the world individual membership in the World Zionist Organization is through that country's National Zionist Federation, comprised largely of the Zionist groups in that country -- as explained in the following report on "world unions".

DMC believes itself to be the natural framework for Zionist membership of many thousands of intelligent Jews in the Diaspora who are vitally concerned with Israel and who wish to establish a greater organic relationship with the Israel society. In keeping with the existing pattern of "world unions" described below, we wish to establish a national affiliate of a "DMC world union" in your country immediately, and encourage you to take on leadership responsibilities in helping to organize such a body. Unlike the Diaspora affiliates of other world unions, we want you to relate to us through ongoing dialogue and mutual influence with respect to the vital issues affecting both Israel and the Diaspora. We want to relate to you through correspondence, newsletters, educational seminars, international conferences, social visits. We want to make the concept of "Jewish Peoplehood" more meaningful and exciting.

Should you agree to accept this invitation, please write to me at once and I will send you additional data on how to proceed. But time is of the essence and I hope to hear from you very soon.

EXISTING PATTERNS OF "WORLD UNIONS"

The formal relationship between world Jewry and Israel is largely, though not solely, regulated by the Jewish Agency. A legal relationship between the Government of Israel and the Jewish Agency was concluded in 1952, which gave the Agency much political influence in the country, not to speak of immigration to Israel, youth aliyah, Jewish education, new Israeli settlements, etc. The Agency consists of two partners -- the group of individuals representing the major fund raising agencies for Israel (e.g. United Jewish Appeal, Council of Federations and Welfare Funds, etc.) and the group of individuals representing the World Zionist Organization. The latter component is probably the more effective with respect to influencing Israel's daily life, not only because its members control the day-to-day operations of the Agency through specific portfolios, but primarily because they represent political parties in Israel!

The World Zionist Organization is composed of political parties in Israel and their organized "sympathizers" abroad. Each Israeli Zionist political party along with its affiliate abroad, is called a "world union". There are 7 such "world unions": Labor (Poale Zion, Pioneer Women, Habonim), Mapam ("Progressive Zionists", Hashomer Hatzair), Herut (Revisionists, Betar), Liberals (Union of General Zionists, Z.O.A.), Independent Liberals, and Mafdal (Mizrachi, Hapoel Hamizrachi, Mizrachi Women, Bnei Akiva).

In addition to these 6 "unions" which are related directly to Israeli political parties, there is the Confederation of General Zionists (Hadassah, League for Progressive Israel) which, while not affiliated with an Israeli party, is a political component in the World Zionist Organization. However, because it has no Israeli political affiliation it has less impact upon the national life of the country than any other "world union".

Regardless of our desires, we must bear in mind that the monopoly of power and influence in Israel is in the hands of the country's political parties, and non-political frameworks have little influence upon the ethos of the society. One reason for this phenomenon is due to the political control of most funds coming into Israel, and in a country with few natural resources, a poor work ethic, and a weak industrial output -- the citizen is increasingly dependent on political decisions.

This is the reason why "world unions" of Israel's political parties represent the most practical way for world Jewry to influence Israel. How is this done?

All of the "world unions" are represented at the World Zionist Congress which meets once in four years, and on its elected bodies -- the Zionist Actions Committee which meets twice a year, and the Jewish Agency Executive which operates daily. The number of delegates of each "world union" at the Congress determines the union's political strength. This in turn affects Congress decisions, the number of delegates from each world union on the Zionist Actions Committee, and especially, the composition of the Jewish Agency Executive, which controls the World Zionist Movement on a day-to-day basis through its operational budgets and departments in Jerusalem (and to a lesser extent in the U.S.). The political goal of each "world union", therefore, is to send as many delegates as possible to the Congress, and subsequently, to manage as many portfolios as possible on the Jewish Agency's Executive.

The next Zionist Congress will take place in Jerusalem at the end of February 1978, but elections to the Congress will be held, in most countries, in the Fall of 1977. These Diaspora elections will vote for slates of local delegates nominated by the Diaspora affiliates of the "world unions", and the slates are voted upon by the members of the country's Zionist Federation. In Israel, there are no elections to the Congress; for every Knesset seat, a Zionist party may despatch two delegates to the Congress.

The DMC has made its mark on the Israeli political scene. Now you can help make the DMC a potent factor at the World Zionist Congress and in the governing bodies of the World Zionist Organization as well!

May 25th 1977.

האוניברסיטה העברית בירושלים

THE HEBREW UNIVERSITY OF JERUSALEM

PAUL BAERWALD SCHOOL OF SOCIAL WORK

בית הספר לעבודה סוציאלית ע"ש פאול ברנאוולד

May, 1977.

Dear Friends, *Herb,*

I am writing to you to follow-up your response regarding my article on "Aliya From America". Since many people wrote to me requesting more details about the 2 year "reserve duty" idea, (among them were Jewish Agency and welfare federation executives, aliya council members, etc.), I wrote the attached memorandum to try to spell things out in more detail.

As noted in the article, the impetus for such a program must come from Jews in the States, to fill a need for many American Jews. I would appreciate any activity that you may be able to undertake to get such a plan started in your community as a pilot project. Eventually, perhaps a national "corporation" or Aliya Commission could be established linking various American cities together that might be involved in the Project.

Whatever the outcome, thanks for your letters and good-will.

Sincerely, shalom,

Eliezer

Dr. Eliezer D. Jaffe.

AMERICAN RESERVE DUTY IN ISRAEL: HOW IT COULD WORK

by

Dr. Eliezer D. Jaffe*

For a large segment of aliya-prone, Israel-oriented Jews in the Diaspora the psychological and practical barriers involved in "burning one's bridges" and pursuing aliya are nearly insurmountable. The high-pressure demand for total-committment to aliya which is so common today leaves little room for gradual acquaintance with the idea of living in Israel, for testing one's hopes against reality, and even for being able to give up the idea of aliya without guilt feelings and the psychological need to justify to the world "why I left".

I believe, however, that Jews have a right and duty to serve in the building of Israel in a personal capacity, beyond that of fund-raising and other diaspora-based activities. Thousands of diaspora Jews have much to contribute to Israel, professionally, intellectually, culturally, and economically. Ironically, despite the slack in aliya, there seems to be an upsurge of discontented diaspora Jews who would like to live in Israel and make a contribution, but who stop short at aliya. And there is no serious vehicle today for allowing this energy and genuine goodwill to bear fruit. Perhaps one of the reasons for this dilemma is that most diaspora Jews have been looking to Israel to solve the problem. Perhaps accepting traditional dependence on the Israelis for inventing a plan

* Eliezer D. Jaffe teaches at the School of Social Work of the Hebrew University in Jerusalem. He was an Associate Professor of Social Work in the United States, immigrated to Israel in 1960, was director of the Department of Family and Community Services of the Jerusalem Municipality, a member of the Prime Ministers' Committee on Disadvantaged Youth, is member of the Secretariat of the Israel Association of Social Workers, and a founding member of Zahavi, the Israel Association of Large Families. He recently was an Israeli Scholar-in-Residence in the U.S.

to somehow live in Israel without the pressure of an "either-or" decision on aliya has been a mistake. And perhaps it is time for diaspora Jews to organize their own plans, strategies, and resources regarding how to explore, and live in Israel for at least a period of their lives.

The Reserve Plan

The basic idea of the "reserve duty" concept stems from the Israeli reserve duty that all of us of military age in Israel experience every year. We are called up to the Army for 35 days, interrupt our regular life style, and when "the reserves" ("miluim") are over, we go back home. We know that reserve duty is coming up, we plan for it at home and at the office, we work hard at it, and it is no paid vacation. We invariably lose some income because of it, but since it is necessary for Israel and our families, we do it year in, year out.

Why can't diaspora Jews also give us two years of their lives, as their reserve duty for Israel? Why couldn't university graduates, young married couples, professionals in group practices, people on the verge of retirement, and even retirees give us two years of their lives, and then go home? Why shouldn't this emotional, concrete need of thousands of diaspora Jews not be seen as a legitimate service of the local Jewish community federation, organized and funded by the federation for tax-paying Jews in the community who need this service as much as they need the Jewish community center, the local home for the aged, or the Jewish family service agency?

Just suppose that a sizable number of Jews petitioned their local federation to initiate an Israeli Reserve Program, including a 6 month ulpan program in Israel, followed by an 18 month subsidized employment experience afterwards. Suppose that the federations, in an effort to serve their local taxpayers, insisted that the Israeli government facilitate such a Program by using U.J.A. - Jewish Agency funds now "available" because of the slack

in immigration. Suppose the demand for such a program came from the diaspora side rather than the Israeli side, based on a need of the diaspora communities. And suppose that if such a program were not forthcoming from the local Jewish community federations that "tax payers" declared a "tax strike" until the service was provided.

The scenario presented above is not altogether unrealistic. It may happen one day. The federations have treated aliya or settlement in Israel, for the most part, in a shabby manner. They are afraid of loss of leadership and revenue; the U.J.A. apparatus, and the American members of the Jewish Agency aliya section have concentrated on assessing the Israeli aliya efforts, and rarely on what American Jewish leadership has offered its own communities in this area. It is unconceivable that the same diaspora leadership that organized and indigenously developed the U.J.A. and the Israel Bonds programs, have been so impotent and complacent about American aliya and aliya exploration efforts. Rumors have it that many of the fund-raisers consider immigration or settlement of American Jews in Israel as counter-productive to the fund-raising effort.

Nevertheless, if a demand does develop from diaspora Jews for a Reserve-duty type of program, anchored in the local Jewish community federations as part of a legitimate service to the community, I believe that it can work. It should at least be tried as an experiment, perhaps in several communities, with proper accountability and feed-back, and within a pre-determined period of time.

Some additional, essential parts of the Reserve Program would include an information, counselling, and individualized screening program, some formal agreement between the parties to the Program, and above all, follow-up in Israel to determine how the families and individuals are doing. The follow-up should be done by Israelis who immigrated from various cities in the diaspora, who would be paid to serve as facilitators, advocates, and ombudsmen for their

landsmen. The Program should be based on a personal interest by the "sending city" in the welfare of "their" families in Israel. The veteran Israeli ombudsman should be appointed by his former home town, and should send periodic summaries to the home town office so that they can be aware of and help facilitate problems that arise for "their" families. The ombudsmen might naturally be located in the Israeli immigrant association offices, such as the Association of Americans and Canadians in Israel, but whatever the arrangement, no family should be without a veteran Israeli from his home-town to give advice and report back on the family's adjustment. The home town has to be responsible for the families it "sends".

Hebrew, Employment, Housing and Financing.

The Israeli government must take responsibility for providing the ulpan and also an 18 month work experience in an area "as close as possible" to the employment skills and abilities of the Program participant. It is a temporary, probably subsidized work experience in Israel that is needed, with the explicit understanding that the employee will be leaving afterwards and returning to his home in the diaspora.

Also, a way must be found by the Israeli government to preserve one's immigrants rights to future housing and other basic tax-free purchases in the event that a "Reservist" later decides to stay, or eventually immigrates to Israel. The typical Program participant would be a kind of temporary resident, living in rental housing subsidized by the government, and attending an urban ulpan. His housing would be furnished, requiring a minimum of household purchases. A policy would have to be established regarding the degree of financial participation from the Reservist, the Israeli government, and the home town in the costs of the program. This could perhaps be decided preferably on the basis of universal subsidies or cash grants, or by use of an individual means test and graduated rates of assistance. The bulk of the funds for the

Israel end of the program, however, should come from an allocation by the World Zionist Organization and the Jewish agency.

In each of the diaspora communities participating in the Reserve Program, a local fund should be created to cover the expenses of the Programs' staff and its information services. A Special Assistance Fund should also be established to pay the salary and expenses of the Israeli ombudsman as well as for special needs of the families in the Reserve Program in Israel such as tutorial help for the children, legal aid, and other generally unforeseen, seemingly small, but crucial expenses. These funds should be solicited and obtained from the regular budget of the Jewish community's federation, just as any other local Jewish community agency or service.

Conclusion

It is not easy by any means to pick up and move to another city, and certainly more difficult to move to another country, even if it be the Jewish homeland. An effort must be made to enable diaspora and particularly aliya-oriented Jews to give us two years of their lives, and either get thoughts of aliya "into their system or out of it". People who are considering life in Israel should not have to burn their bridges all at once, but should be given an opportunity to see the country in a relaxed way. No more farewell parties and being exploited as "examples" for others; no more big send-offs and public promises and testimonials on leaving. And no more decisions about living in Israel based on tourist impressions and pure emotion.

Aliya is a big decision. It deserves serious exploration and investment. Perhaps the Israel Reserve Duty Program is a new way for Western Jews to lend us Israelis a hand without any strings. We will certainly both be richer for the experience and more intelligent about each other because of it.

Anyone interested?

By Eliezer D. Jaffe

Immigration to Israel: What Can Be Done?

ONE Friday night last winter 1,000 American U.J.A. young leadership members were invited into the homes of Jerusalem residents for informal conversation over coffee and cake and assorted pumpkin seeds. It seemed as if half of Jerusalem's families, including their neighbors and friends, were hosting the group that night. We, too, were assigned several American couples, and after an initial exchange of generalities the conversation got around to aliya. Why was it, we Israelis asked, that more American Jews were not coming to help us build the country, especially now, after the Six Day War and the Yom Kippur War when we need them so badly?

The answer from the American side was quick in coming and to the point: "If all the American Jews came to Israel, you would not have political and financial support from the U.S., and besides, the Israeli economy could not support all those newcomers." To this, my friend and colleague, Professor Nadav Halevi, a professor of economics at the Hebrew University, retorted, "Send us only 1% of American Jewry and the economy will take care of itself."

Despite all of the good will towards Israel by diaspora Jews, and despite repeated calls by Israel for more immigrants, the number of newcomers has dwindled to an embarrassing and critical level. In 1975, only 19,756 immigrants arrived as compared with 32,000 in 1974 and 56,000 in 1972. From all of Latin America, where Jewry sits upon a powder keg of political dynamite and assimilation is over 75%, less than 2,000 Jews immigrated to Israel in 1975. During the past three years, over 12,000 Jews who left Russia never came to Israel, and in 1975 nearly 39% of those leaving Russia did not settle in Israel, but dropped out in Rome or

Vienna, leaving only about 8,500 who continued on to Israel. In March of 1976, the "drop-out" rate of Russians who never got to Israel reached 52 per cent.

There are many explanations regarding drop-out rates for the Russian Jews. Some Israeli officials quietly suggest that the Soviet government is releasing only "cosmopolitan" Jews from Moscow and the other big cities who simply want to get out of Russia, but not to Israel. Others say that Russian authorities contrive to send out "rotten apples" to bad-mouth Israel, or to emigrate from it, and spread the word to others not to leave Russia or not to settle in Israel. Both of these views may be supported by suggestions that large numbers of Zionistically committed Jews in Russia are not allowed out since they would indeed go directly to Israel.

There may perhaps be truth in all of these views, but it is a fact that there has always been a "creaming-off" of urban, Jews in the professions who left their host countries for the opportunities and comforts of newly adopted Western countries such as the United States, Canada, Germany, France, and England. It is also a fact that there have been discouraging letters sent by many Russians in Israel to their relatives in the Soviet Union describing problems of integration and acculturation, and these have not encouraged others in coming on to Israel. On the other hand, positive letters of life in America, and "adoption" and personal attention given Russian immigrants by Jewish families and communities in America, tend to make the American scene more attractive to many Russians. And in the final analysis, it is impossible for Israel to compete materialistically with American standards of living and present military tranquility. My own feeling is that as Russian immigrants to America continue to arrive in larger numbers and to expect more from the Jewish communities, the absorption process will become more bureaucratic, less personalized, and more conservative. I would also predict a "cooling off" by many American Jews towards Russian immigrants. It seems likely, nevertheless, that there will be a continued, and stronger flow of Russian immigrants to America rather than to Israel.

The most discouraging aspect of the decline in immigration to Israel, for many Israelis, is the lack of immigrants from the free, Western countries, particu-

Elizer D. Jaffe is a faculty member of the School of Social Welfare at the Hebrew University. He was director of the Welfare Department of the Jerusalem Municipality, a member of the Prime-Minister's Committee on Disadvantaged Youth, and a co-founder of ZAHAVI, the Israel Association for Rights of Large Families. This article was written during his recent visit as Associate Professor at Cleveland State University. His article "Welfare in Israel" appeared in our September 1975 issue.

larly from the United States and Canada. In 1975 these great reservoirs of Jewry provided less than 6,000 new immigrants to Israel. What is even more saddening is the fact that nearly 75% of the 350,000 Israelis who emigrated from Israel since the establishment of the State have settled in North America. In effect, during the past few years the number of emigrants from Israel to North America has by far surpassed the number of newcomers from that area. In 1975 official Israeli statistics cited 16,000 emigrants ("Yordim"), but the figure is certainly much higher as most people who exit the country simply do not declare their intention to emigrate, and still others have become over the years "unofficial Yordim." Many reasons have been suggested explaining the increase in emigration, particularly those related to economic opportunities, the military situation, and social status. Perhaps all of these play a role, but it is an interesting fact that a large proportion of the Yordim of recent years are Israelis from Middle-Eastern backgrounds (i.e., "Sephardi" Jews).

Ironically, the Israeli response to the growing problem of emigration is extremely ambivalent and vacillates between a policy of enticement to return by awarding tax deductions and housing loans, to the Prime Minister's recent pronouncement that "emigrants are the fall-out of the faint-hearted." Mr. Rabin's attitude is an unfortunate one, and in extreme contrast to his view other groups of Israelis paraded in front of the American Embassy in Tel Aviv this summer and took ads in Israeli newspaper urging wavering fellow Israelis not to emigrate and to stand by their country during a difficult period in its history. Most Israelis, however, are less polarized over the emigration issue, but it does vex them. Although the problem of emigration has been occasionally used as an explanation and justification for lack of immigration, I believe that these concern two distinctly different populations involving different personal decisions and issues. I think that we have to diagnose the emigration problem and develop strategies to decrease its scope, while simultaneously undertaking the same process to increase immigration. This article relates primarily to the issue of immigration from North America and some possible conceptual and practical approaches to that problem.

ANY discussion of efforts to increase immigration must relate to the structural and functional division of labor that has emerged, namely, efforts specifically operated by the State of Israel on the one hand, and efforts not sponsored or operated by the State. This dichotomy of efforts stands out despite the exchange of information and a degree of coordination between the "private" and governmental agencies

involved. Israeli efforts include primarily a network of immigration emissaries (*schlichey aliya*), absorption facilities and personnel, and labor exchange services. Non-governmental efforts include American regional aliya councils, the Association of Americans and Canadians in Israel (A.A.C.I.), and various Zionist-oriented organizations.

The two major networks for dealing with immigration and absorption work in Israel are the Jewish Agency for Israel through its Aliya Department which is funded and supervised by the World Zionist Organization, and the Israel Ministry of Absorption which is a government agency represented at the Cabinet level. Many Israelis believe that the separation of functions whereby the Jewish Agency promotes aliya abroad and provides initial supports, while the Ministry of Absorption picks up with services after arrival in Israel, is artificial and counter-productive. The lack of communication, sharing of resources and personnel, and decentralization of authority for policy-making have resulted, I believe, in an irrational and costly apparatus for handling immigrants. The "cost" is particularly painful in terms of discontented and critical clients who have passed through the system. The two things essential to Western Jews contemplating immigration to Israel is that they be able to receive a clear answer to questions asked (even an "I don't know" answer) and that promises made to them be fulfilled in full without a hassle in Israel. The inability of the aliya apparatus to fulfill these two cardinal principles has led to ill-will, lack of credibility, and discredited Israel in the eyes of many potential immigrants. These are breaches of basic tenets of Western ethos which are not excusable.

Although political considerations are primarily responsible for creating and maintaining the present division of labor, it is clearly a national priority at present to merge the two frameworks into one efficient, coordinated organization. A significant part of the pressure for this reorganization will have to come from Jews outside of Israel who are influenced less by coalition power struggles within the Israeli political spectrum and more by the need for accountability for funds raised for Israel and organizational efficiency. Aliya activities cannot be sacred ground where non-Israelis are forbidden to trend.

Aside from the current organizational and political arrangements, the present efforts of the Aliya Department of the Jewish Agency leave much to be desired, despite the serious dedication of most of the staff involved. After nearly half a year of study, a special non-partisan, public Committee on Immigration and Absorption Personnel, appointed by the Board of Governors of the Jewish Agency and chaired by Professor David Maeir, Director of Sharei Zedek Hospital

in Jerusalem, presented a number of important recommendations to the Board and to the Assembly of the Jewish Agency this summer. Most important of these was the proposal to develop a new professional career line in Israeli immigration and absorption work, anchored in social work education at the university level. This recommendation, although unpalatable to Jewish Agency personnel and some politically entrenched Israelis, was clearly essential due to the recognition that today's immigration and absorption work requires professional and technical skills rather than just goodwill and common sense alone, and therefore gradual, but programmatic professionalization of the work and personnel engaged in these activities is now imperative. Although the Assembly debate on this recommendation was heated, it did receive approval and hopefully, will soon be implemented.

Other recommendations regarding new basic procedures were proposed by the Ma'ar Committee and most were accepted and could immediately be instituted. Among these were recommendations for eliminating the practice of "parachuting" aliya emissaries into open positions (i.e., by-passing selection procedures and orientation programs for new *shlichim*), selection of *shlichim* by public tender, rotation of selection committee membership, and opening committee membership to independent public figures, accepting women as candidates (married or single), choosing *shlichim* from among Israelis who came on aliya from the same country to which they will be assigned, increasing the number of "desk managers" in Israel who handle applications from potential immigrants to enable one person to stay with an application through its various stages, eliminate handling by numerous other persons, obtaining feed-back on work of *shlichim* from members of the locality to which he has been sent and from immigrants who received his services, and clarification and determination of written job descriptions for immigration and absorption personnel.

Perhaps more radical resolutions than those mentioned above are necessary to breathe new life into the Israeli side of the aliya effort. Moshe Kohn, well-known journalist for the *Jerusalem Post*, suggests eliminating aliya emissary posts entirely and replacing them with a corps of Israelis who will, as recognized national reserve duty during a 4 to 6 week stint abroad, create "an aliya ethos and bring Jews to grip with their own Judaism and from there to the role of aliya in their self-fulfillment." According to Kohn's model, an emissary would "tell the Jewish-Zionist story as personified in his own life and experience . . . to stimulate Jews to ask questions about their lives as Jews in Exile and about his life as a Jew in the homeland . . ."

Kohn proposes local "Aliya Corporations" organized and financed by diaspora communities to encourage and implement the immigration of its members, in cooperation with the relevant official bodies and immigrant associations in Israel. This Aliya Corporation model is essentially that used by the British Zionist Federation.

Regardless of the structural aspects of organizing immigration efforts, there is also a need to reconceptualize specific target groups of potential immigrants and the psychology of "making aliya." During a recent sabbatical leave in the United States, it became apparent to me that many experienced self-employed professional, salaried and civil service people might be willing to come to Israel for a one to two year period, taking leave of absence from their work, but not burning any bridges in America and not committing themselves to aliya. I would seek this group out, ask them to put in a year or more of "reserve duty" in Israel, but not insisting on a commitment to immigrate. If we could facilitate their coming, learning the language and culture, or perhaps work in Israel for a second year, this would lessen the psychological barriers to aliya and enable a low-pressure decision as to their future. Even if many of these "reservists" go back to the United States, they would be greatly enriched from the experience and so would their local communities.

Two other groups that we have neglected as aliya potential are single, ex-students who are about to finish or have just completed their first or second degrees and are contemplating the start of their careers, and young married couples with few young children. In my opinion, the "reservist" approach noted above would be equally valid for these groups, but for all three groups it would be absolutely essential to provide decent low-rent housing, and some form of moderate flat-rate income subsidy.

Perhaps these programs could be tested out for an initial period, not only by Israeli authorities, but as a joint demonstration project of American Jewish communities and the Israeli government.

Moshe Kohn is right, of course, in correlating Jewish pride, awareness, and education concerning one's Jewishness and one's historical roots with potential candidacy and susceptibility for immigration to Israel. My only question of his remedy relates to my scepticism about the limited effects of evangelical visits by emissaries versus solid, long-term Jewish education, visits to Israel by youth, the potential impact of youth movements in the U.S., efforts at strengthening Jewish family life, and other media which surely enhance susceptibility for immigration to Israel.

ON the other hand, it is now absolutely essential to harness the organized American Jewish community to the aliya effort. The consistent refusal of American Jewish communities to actively engage in these efforts has been a major stumbling block to aliya. In most communities "aliya" is still a dirty word and the Federations will not endorse or subsidize outright efforts to promote aliya among their constituents. The Federation people are afraid that publicity from such efforts would result in possible ill-will from the non-Jewish community, and in heated opposition from more affluent, but assimilated sectors of the Jewish community. Others, including the Zionist women's organizations, are cognizant as parents of the threat of immigration efforts on "losing" their own children and "breaking-up" families. Very few rabbis or respected "establishment" leaders in the American Jewish communities have ever lobbied for immigration to Israel or forced the support of the Federation on this issue. Perhaps serious community leaders who cannot identify personally with the need for immigration try to avoid being two-faced about it by not getting involved in any organized efforts for immigration.

All sorts of excuses are given by Federation officials to extricate themselves from this dilemma, including the plea that welfare donations to Federation cannot legally be used for promoting aliya. This is a transparent inaccuracy and a little imagination on the part of these same officials, if their heart was in it, could easily find the proper formula for supporting local immigration to Israel.

Unfortunately, the opposition of Jewish community federations to engage in and support aliya work has resulted in the creation of alternative, but relatively impotent and ineffective "Regional Aliya Councils" in such cities as New York, Cleveland, Detroit, Miami, and other places. These Councils were set up subsequent to the convening of a National Aliya Planning Conference which took place in New York City in March, 1975. The meeting was addressed by the late Pinhas Sapiro, then chairman of the Jewish Agency and of the World Zionist Executive, who asked the American Jewish community to take on the burden of stimulating a creative aliya from North America in much the same way that Americans are independently managing fundraising for Israel. The Regional Aliya Councils and the National Aliya Council resulted from Sapiro's visit, spearheaded by Mr. Sam Kadison, a veteran Jewish communal worker as consultant and coordinator, and Mrs. Charlotte Jacobson, chairman of the American wing of the World Zionist Organization.

The major dilemmas faced by these Councils are both moral and fiscal, and the highly publicized Cleve-

land Council is a good example. Only one member of the Council is contemplating aliya, several members are old-time emigrants from Israel, and the rest are interested American Jews who want to encourage others in the possibility and need for immigration to Israel. Certainly, by personal example, they cannot "dramatize the need for aliya" or "produce a climate for aliya within the Jewish community" as their objectives state.

Ironically, the important role which the Council could fulfill cannot possibly be implemented without Federation support and funding. The Council could assist appropriate candidates by providing for their concrete needs in Israel, it could provide an ombudsman-type liaison person or paid "immigration broker" to assist Clevelanders through the bureaucratic and legal maze they encounter in Israel during the first few years, it could be more active in providing discussants and counseling for potential immigrants, and even in selecting and evaluating the emissaries sent from Israel. The Jewish community could establish a loan fund for "its" immigrants which would convert to a grant after several years in Israel. In short, it could look after its own people who "make" aliya. Leaving for Israel should not be seen as an individual act, but a community act towards the enrichment of the young Jewish State.

But none of the possible roles described above can be achieved, I believe, so long as the Aliya Councils are shunned by the Federations and so long as they have no significant financial resources.

In my view, the potential roles of the Aliya Councils are so important that I would siphon off U.J.A. funds raised by the Federations at the source, for supporting local aliya work.

It would take courage for a Jewish community in America to accept the challenge described above, but I think that the benefits to the community, to "its" immigrants, and certainly to Israel, would be worth the effort. It is all very nice for American Jews to glow with pride over successes like the commando raid in Uganda, but how many of them realize that our Israeli history books will recall it as "Operation Yonatan" (Jonathan), in honor of the American immigrant's son who died while leading the commandos in that raid? Immigration is still Israel's life blood, no matter how much money is raised for the U.J.A. Anyone who doesn't recognize that fact and does not do something serious about it, either in America or Israel, has his head in the sand. □

דף מידע - INFORMATION BULLETIN

TAX REFORM

רפורמה במיסים - אנגלית

AMERICAN JEWISH
ARCHIVES

THE STATE OF ISRAEL
MINISTRY OF IMMIGRATION AND ABSORPTION
DEPARTMENT OF INFORMATION FOR OLIM

THE JEWISH AGENCY
DEPARTMENT OF ALIYAH
AND ABSORPTION

TAX REFORM

The information provided in this bulletin is of a general nature only. For more specific details contact the Aliyah Representatives abroad on the Officials at the Ministry of Absorption in Israel. This bulletin updates all previous information on this subject and is valid as of December 1, 1975.

1.12.75

INFORMATION SHEET

TAX REFORM

The income tax reform, which was implemented in July 1975, is designed to underwrite the State's budgetary needs. It is a simple taxation method that can be understood by all.

Background

The taxation system that existed until now suffered from distortions created by contemporary pressures. These distortions developed for several reasons. Erosion of the essential value of tax deductions and exemptions through rapid inflation rendered meaningless the tax scale in use. The need for immediate financing - due to emergency security situations, such as war and the requirements of immigrant absorption - caused an increase in taxation rates. These rates became unbearable. They adversely affected the will to work and earn money while encouraging tax evasion and subterfuge.

Consequently, tax rates were greatly increased. Workers and employers made every effort to reach agreements on tax-exempt payments which were called "business expenses" and included payments for automobile maintenance, telephone, food and lodging allowances, and other forms of expenses that were designed - in real or simulated ways - to help increase earnings. These payments, not subject to taxation, were transformed into an increasingly substantial part of total earnings. Moreover, every kind of specific State difficulty was handled by making concessions on taxes, whether it took the form of support for development areas, industrial incentives, or concessions for various types of situations that were subject to taxation.

This system ultimately resulted in a regular taxation which applied to only a part of the general earnings in Israel's economy. On the other hand, these earnings were taxed at a very high rate.

In the past, attempts were made to cure the ills of the income tax system. In these instances, ministers of the Treasury were aided by special committees including representatives of the general public and specialists. However, these modifications created temporary solutions only. Because of the above-mentioned pressures, the system backfired and deteriorated.

For this reason, a board of experts was appointed - headed by Prof. Haim Ben-Shachar and including Prof. Michael Bruno, Prof. Yoram Ben-Porat, Attorney

Boaz Nahir and Accountant Shalom Ronel. This committee was charged with the responsibility of formulating a basic reform of the income tax system. The Ministry of Finance, the Government and the Knesset adopted the committee's recommendations and carried them out in a relatively short time. The above-mentioned bodies were well aware that hasty implementation could impair the effectiveness of the reform, since the need for rectification was inevitable, but they preferred to implement the reform immediately and correct any defects as they arose. For this purpose, a special follow-up committee composed of representatives of the Ministry of Finance, employers and the Histadrut were appointed to suggest changes.

An additional factor of the reform is to have all self-employed individuals (or employees who receive an income in addition to their salary - even one time only) to keep books. Likewise, it will be the responsibility of every adult to fill out and report an income tax form for the previous fiscal year. The procedure of completing this income tax form will be relatively simple.

The Principles of the Reform

The income tax reform is based on the expansion of the tax base. All revenues will be taxable at a uniform rate, including revenues that were previously taxed at preferred rates (e.g., overtime pay and productivity benefits), as well as expenses and gratuities that were given either in cash or its equivalent. An employer wishing to increase compensation for services rendered by a worker, must do so by including all premiums in the employee's gross salary thereby making all payments taxable. At the same time, a relatively favorable progressive tax rate table will be used. Compulsory loans, once deducted from gross salary have been abolished. Cost-of-living salary increases will be included directly in the wage earner's taxable income. Tax rates and the method used to calculate income tax are now simplified so that every individual will be able to calculate the amount of income tax he is required to pay. We will now concentrate on the various aspects of income tax for the single person.

Tax Rates for a Single Person

The basic tax rate is fixed at 35%. However, a rebate of 10% will be given on personal income as well as on income of self-employed persons who fulfill the directives applying to accepted accountancy - this is applicable for incomes up to IL 3,000 monthly. The effective marginal income tax rate will be, therefore, only 25%. The tax table will be as follows:

<u>Monthly Income (IL)</u>	<u>Marginal Tax Rate</u>
0-3000	25%
3001-5500	35% (for the amount above IL 3000)
5501-6500	45%
6501-8500	50%
8501+	60%

Because the tax is progressive, all wage earners benefit from the initial low tax rates. Only the marginal amount is calculated according to the highest tax rate applicable to one's level of income, e.g., someone who earns IL 3500 a month will have IL 3000 of his salary taxed at the minimum rate and the additional IL 500 (marginal amount) will be taxed according to the rate in the next income bracket.

Credits

According to the former tax law, deductions on taxable income were allowed for the wage earner, members of his family and other factors. After deductions, the remainder was taxed according to one's income; the result was a greater allowable deduction for those with greater earnings and a lower one for those who earned less.

According to the reform, a crediting system supplants the older method of deductions. The number of credit points granted depends upon the wage earner's family status, social situation and other factors. Every credit point is the equivalent of IL 100^{*} and these points are subtracted from the sum total of income tax. The result is the uniform value of credit for all income brackets.

* revalued annually according to the cost-of-living index.

Together with "credit points" there are also "allowance points". The cash equivalent of both types of points is the same, namely IL 100. Whereas the credit point system is implemented by subtracting from income tax, the allowance point system is effected by direct payment from the National Insurance Institute.

How Many Points Do You Have?

Credit points are given as follows:

- * a resident receives 2 credit points
- * a non-working woman receives 1 credit point
- * a working mother receives 1 credit point for the first child and 1 additional point for each of the next 1 or 2 children (e.g., a woman with 2 children would get 2 credit points,
with 3 children - 2 credit points,
with 4 children - 3 credit points, etc.
- * credit points are not given for children; instead, allowance points are given

Every father who supports his children is entitled to allowance points, which are paid by the National Insurance Institute directly to the worker. During the transition period between the two tax systems, child allowance for the first two children is paid by the employer. After this period, the entire child allowance will be paid directly to the worker by the National Insurance Institute. Under the credit point system, a point is subtracted from income tax when the income is taxable; when the income is not taxable, the credit point system is not used. In contrast to this, an allowance point is paid by the National Insurance Institute, whether or not the earner's income is taxable.

Other Credits

The income tax system recognizes additional credits as follows:

Crediting of savings in a provident fund or life insurance, up to a monthly salary of IL 1500, is 25% of the payment (in savings of up to IL 75 monthly). For the income bracket IL 1500-4167 monthly - 25% of the payment is accredited when the savings are within the limits of 5% of the salary. With regard to higher salaries, crediting covers 25% of the payment on savings up to IL 208 monthly.

One is allowed to deduct medical expenses that do not exceed 5% of one's annual income or IL 2000 a year (the lesser of the two). If these expenses are more than this amount but less than IL 7000 a year, or 1/8 of one's annual income (the lesser of the two) he will be entitled to a reduction of 25% from his total income tax. For that part of the medical expenses that exceed 1/8 of his earnings, he is entitled to a reduction of 35% from his income tax.

Special Exemption for an Oleh

In the past, the State of Israel granted certain income tax concessions to new olim during their first three and one half years in Israel. This policy will apply even after the income tax reform is put into effect, although the method will change.

Under the former system, for the first 18 months the new immigrant was entitled to an income tax exemption on the first IL 1,200 earned monthly. Now, in place of this exemption, the oleh is entitled to a credit of IL 300 monthly. From the 19th until the 30th month, the new oleh was, in the past, entitled to an income tax exemption on the first IL 700 of monthly earnings, but now he will be permitted crediting in the amount of IL 200 monthly. Under the former system from the 31st until the 42nd month of the oleh's residence in Israel, he was entitled to an exemption on the first IL 400 monthly earnings. Now, he will be permitted crediting in the amount of IL 100 monthly. To receive this special credit, the new oleh must possess an immigrant booklet (teudat oleh). The oleh does not require special confirmation or approval by the assessment officer.

Similarly, the residents of certain settlements will continue to be considered for exemptions. This type of exemption will be given in the form of tax reductions only on income up to IL 3,000 monthly and the lowered rates will be as follows:

- a) Anyone who benefited from an exemption between IL 750 and 1,000 will pay tax at the rate of 18% (instead of 25%);
- b) Anyone who benefited from an exemption between IL 400 and 750 will pay tax at the rate of 25%;
- c) Anyone who benefited from a lower exemption will pay a tax at the rate of 22%.

Working Students

The base tax rate of 35% will be applied to earnings for part-time work. When part-time work is done by a student or a person with no other revenue or source of income -- he will receive a confirmation to this effect from the assessment officer (according to Para. (10)9) and then will be fully exempt from income tax.

Income From Interest

Income derived from interest and dividends is taxable at the rate of 35% and is directly deducted from the source of income. Since this does not fall into the category of personal earnings as explained above, the marginal 10% credit does not apply in this case. Naturally, this income is added to the person's over-all earnings and on this sum other credits are given, for the wage earner and his dependents, etc.

The System is Linked to the Index

Linkage to the consumer's price index is a radical innovation of the income tax reform. This arrangement affects the income tax table and also the crediting system. To simplify matters, an example may be given: on the first IL 3000, 25% income tax is deducted. But as a result of an increase in prices, the real value of IL 3000 is reduced. Linkage of the tax rate to the consumer's price index preserves the purchasing power of IL 3,000, so that if there is an index rise of the order of 10% -- the first IL3,300 will be taxed at a rate of 25%.

The situation is similar with regard to credit points and allowance points. They are linked to the index so that a price increase as stated above, will alter their value to IL 110 per point instead of IL 100. This arrangement will ensure real income to those who pay income tax, especially in times when prices have greatly risen. In this way, the previous increasing precipitousness of the income tax system, with the distortions it created, will be avoided.

Furthermore, there will be no need for the establishment of committees to change the system of taxation from time to time, as was required in the past.

Net Salary Will Be Preserved

Ninety-five percent of wage earners will receive a higher net salary than that which they received prior to the reform. Five per cent of employed persons who enjoyed large fringe benefits exempt from income tax will experience a slight decrease in net salary. In government and public institutions - as well as the private market - a policy has been established whereby net salary will not decrease (until April 1, 1976). What does this mean? To begin with, the gross earnings of a person, including all premiums and gratuities, will be taxed. If the net sum decreases, the employer will cover the difference. Thus, although all fringe benefits are taxable, and tend to reduce total net earnings, the lowered income tax rates offset this tendency and preserve the wage earner's net income. Incongruities present in the old system are thus done away with.

Starting in July, when the cost-of-living increase is added to gross salary, preservation of net salary will be implemented. A cost-of-living increase in salary will be paid for salaries of up to a maximum of IL 3,000 in gross monthly earnings (as time goes on, this ceiling will be completely abolished). The cost-of-living increase will be included in taxable income. Compensation will be estimated at 70% of the rise in the consumer price index. In this way, it will be possible to preserve the real salary of the wage earner and to implement an economic policy which does not involve full compensation for price increases resulting from taxation or other steps. Periodic wage agreements will include determination of the necessary supplements.

Added Value Tax Will Complement the Reform

Implementation of the income tax reform will mean a certain loss of revenue to the State Treasury in the coming year. The long-range goal of the government is to have the loss incurred by the lowering of high tax rates offset by the gain achieved through honest declarations of taxable income. However, even for the short term, the government cannot permit itself a loss in revenue since its expenses have not decreased, and it is unable to meet its budget by the issuance of "printed money". The goal of the reform is to ensure a fair and effective taxation system, without shirking from the necessity of imposing a tax burden on the general population. For this purpose, the government is about to impose an added value tax.

This is a tax on commodities that will cover a wide base and is designed to ensure a relatively high revenue to the Treasury. The combination of both these reforms will ensure an effective and fair system of taxation without reducing the State's revenues.

The Department of Information for Olim will produce further information regarding the added value tax as soon as it becomes available.

STATE OF ISRAEL
MINISTRY OF ABSORPTION
DEPARTMENT OF INFORMATION FOR OLIM

TAX REFORM

Dear Oleh!

In order to improve our information service to olim, we are enclosing this questionnaire together with an information sheet on Financial Assistance to New Settlers.

We would appreciate your answering the following questions and returning this form to us as soon as possible.

QUESTIONNAIRE

1. Is the attached information sheet on Tax Reform

 Very Good Good Average Poor Very Poor

Do you recommend the continuation of this method for providing information on other aspects of absorption, changes in existing regulations, etc.?

 Yes No By different method (please state)

2. In your opinion, which topics are important to include in future information sheets? Please specify. _____

Age _____

Date of immigration _____

Place of residence _____

Profession _____

We are grateful for your participation.

The Ministry for Immigrant Absorption
Department of Information for Olim

דמי הדואר ישולמו ע"י הנמען

אישור מס' 5304

Postage Prepaid by the
Ministry of Absorption

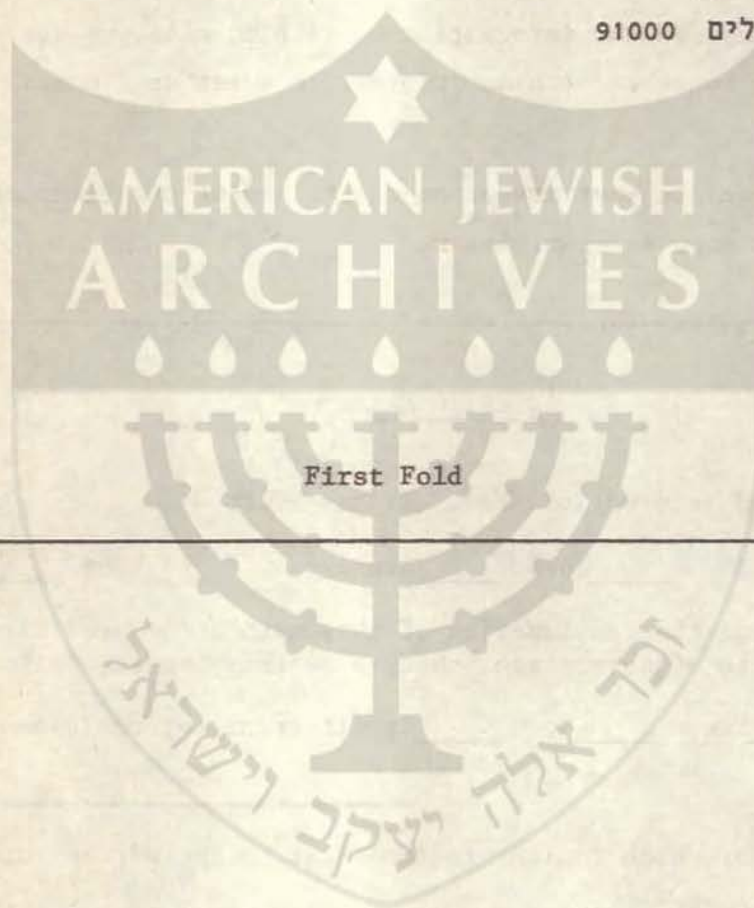
לכבוד _____

המשרד לקליטת עליה _____

מחלקת מידע לעולים _____

ת.ד. 616 _____

ירושלים 91000 _____

Second Fold

Outside of Israel, put in an envelope, affix a stamp,
and send to the nearest Aliya Center.

II. ANALYSIS OF PRESENT SYSTEM

- A. The immigrant is recruited through the Aliyah and Absorption Department of the Jewish Agency, whose shlichim in North America try to answer his questions, and often make promises to him, but cannot really service him with anything except a place in an Absorption Center.
- B. He is supposed to be processed by the Absorption Ministry of the Government, but they cannot always be sure of giving him a dwelling.
- C. He may have to deal with the Ministry of Housing, but they often cannot take care of him and they blame the various housing companies on which they depend.
- D. The problem of coordination of housing and employment is not anyone's official responsibility, and the immigrant is often caught in a situation which he must try to solve himself - i.e., he finds a job somewhere, and must then struggle with the Housing Ministry to find an appropriate swelling nearby; or, vice versa, he accepts the best housing solution he can get, then struggles to find employment nearby.
- E. Placing his children in schools often becomes his personal responsibility, filled with great frustrations, because of language inadequacy and fears that he has not found the right solution for his children.

III. NEW SYSTEM

A. Organization

1. General

There should be established an independent office, called North American Absorption Office, with branches in five cities - Jerusalem, Tel Aviv, Haifa, Netanya and Beersheba. The headquarters shall be Jerusalem. The director-general shall be based in Jerusalem. The NAAO shall be funded by the WZO. The director-general shall be responsible to a Board of thirteen, whose members shall be the Chairman of the Jewish Agency; (or his appointee); the chairman of

the Board of Governors of the Jewish Agency, (or his appointee); one representative each of the Ministries of Housing, Labor, Education, Finance, and Interior; two representatives of the National Aliyah Committee in North America; two representatives of the AACI; and two highly respected members of the Israeli public at large. The Board shall meet quarterly to set policies and review progress and problems.

The NAAO shall be a one-stop office, containing the facilities and personnel to deal with all the immigrants' major concerns, not requiring him to do any of the "running," but doing it for him. In case any "running" is necessary, the NAAO staff shall do it, not the immigrant.

2. Specific

A chart of organization is appended, which is the kernel of the idea. It is, of course, subject to careful analysis and review, as to the exact number of persons and rooms required. The Jerusalem and Tel Aviv offices should probably be the same size and the other three smaller, but on an identical model. Section III - Computer - is required only in Jerusalem. All other branches have only Sections I, II, and IV.

B. Methodology

1. Olim who enter Absorption Centers

These are processed by the Aliyah Department of the Jewish Agency at the port of entry and settled in at the Absorption Center to which they are assigned. An intake worker of the NAAO meets them at the Absorption Center, just as soon as possible after they are settled in. He provides transportation to the nearest NAAO, opens their file, and starts them on their path from department to department, where their problems are dealt with - and hopefully solved long before the five and one-half month residence period is completed. They are also introduced to the AACI network of volunteer and counselling services at the same time. Several visits to the NAAO may be required; and/or the intake worker makes visits to the Absorption Center. In addition the AACI volunteer and counselling

service is also at work.

2. Olim who arrive for immediate absorption

These are met at the port of entry by the NAAO intake worker, who already possesses a destination address (agreed upon by computer-link before departure from North America). Intake worker and AACI volunteer accompany olim to destination, help settling-in process, and arrange transportation to nearest NAAO for confirmation of job, school, etc.--and full processing.

There may be cases where house, job, etc., are still problematic, upon arrival, and intake worker must have emergency or temporary solutions at his disposal, which he prepares in advance of arrival.

3. System of processing

The immigrant carries his own file with him as he moves from department to department through the NAAO. (There is a second copy, kept permanently in the office). He can thus know what is happening to him, each step of the way. Each interview is recorded; relevant facts, figures, phone numbers are always at his fingertip; promises are written in, with dates; he charts his own progress. This removes much of the mystery and doubt; it gives him the feeling that his destiny is under his own control, not lying on a messy desk with some nameless bureaucrat.

The U.S. army used this system very successfully with its officers--each of whom carried his own 201-Personnel file with him, as his assignments took him to various regiments and divisions.

The world-famous Mayo Clinic in Rochester, Minnesota uses this same method with patients. As a patient moves through the clinic's departments, as many as twenty, during a four-day period, each examining doctor enters his comments and findings into the master file, which the patient carries with him, and has immediately at hand, so there is no time lost in searching for files.

At the end of this medical assembly line, the patients' entire profile is in

the one folder, which is then studied, and a diagnosis made. Incidentally, the patient can keep reading his own file as he moves along, and while he may discover something unpleasant, yet all mystery is removed. He knows what is happening to him.

IV. AACI SERVICES

These most important counselling and volunteer services must be located right in the NAAO, as part of the "one-stop" concept. While the immigrant is going through the various desks of Section I, dealing with the specific, material problems of his new existence, he can also begin to go through Section II, where he can receive that spiritual assist which will ease transition. He will be assigned a "big brother" family to help him, to explain the new and strange customs, the shopping habits, where to find little items, easily obtainable in North America, but not so obvious here. He will be assigned a counsellor to answer perplexing legal questions, relating to citizenship, army, finances, and many other items making up the mosaic of daily life. All of this will assist his social integration, meeting others who have been through the mill and are willing to help him. Through this Section II, he can begin to penetrate the intellectual and social life of the country.

The AACI has many other programs aside from these counselling services. If the AACI wishes to locate its total functioning on NAAO premises, I would favor making the necessary space available to them. If they chose to attach only their counselling service to the NAAO, and retain outside premises for the balance of their activities, I would accept that decision as well.

The essence of the matter is that Section II is vital to the effective work of the NAAO.

V. COMPUTER SERVICE - SECTION III

In my previous memorandum, I began to outline how this should work. A full separate memo should be prepared on this subject alone. Sufficient for now is the fact that the computer service must be located in the Jerusalem headquarters, to service

the National Aliyah Committee in North America, and the other four NAAO branches in Israel.

VI. HOUSING

In order to achieve the "one-stop" service, the single most critical fact is that housing must be at the physical disposal of the NAAO. That is, the actual keys to the flat must be in the NAAO. In other words, there must be, at all times, in the hands of NAAO, a very large reservoir of housing units, of all sizes, located in all parts of the country. The NAAO must be able to get these units from the Housing Ministry, or private contractors, and keep a permanent stock at its disposal, so that it can hand them out, on the spot, to the client, without making him run around from one office to another. There must be units for rental and for sale, according to the wishes of the immigrant.

If he has pre-selected housing, through the computer, through the assistance of a relative or friend already here, through a previous exploratory visit, or by whatever means, that house must be available to him. He arranges rental or mortgage-purchase in the NAAO.

NAAO must have the financial means necessary to keep a large stock of units on hand. This might require some revolutionary changes, as between the Agency and the various ministries, but it is an absolutely indispensable fact to the successful operation of the NAAO.

Rental housing must be available at a subsidized price amounting to no more than one-fourth of the immigrants' monthly income.

NORTH AMERICAN ABSORPTION OFFICE - Jerusalem Head Office -
Branches in Tel Aviv, Haifa, Netanya, Beersheba

Director-General
 Deputy
 Administrative Assistant

} in Jerusalem

Director
 Deputy

} in each branch

SECTION I - Absorption Desks

1. INTAKE	2. DOCUMENTATION (Ministry of Int.)	3. EMPLOYMENT	4. HOUSING	5. EDUCATION	6. MEDICAL
3 intake clerks, each in separate room. <u>1 large waiting</u> room, enough seats, basic information on walls, on large placards, with receptionist to direct traffic. <u>4 persons</u> 4 rooms including one large	3 clerks, each in separate room, issuing necessary documents. <u>1 large waiting</u> room, with receptionist to direct traffic. <u>4 persons</u> 4 rooms, including one large	Director and secretary Assistant Receptionist <u>4 persons</u> 4 rooms	Director and secretary Assistant Runner Receptionist <u>5 persons</u> 4 rooms	Director and secretary <u>2 persons</u> 2 rooms	Director and secretary <u>2 persons</u> 2 rooms

SECTION II - AACI Counselling

1. Social integration - "big brother"
2. Financial advice - taxes, social security,
tax-free purchases,
second mortgage,
personal loans, etc.
3. Citizenship advice
4. Army advice
5. Fraternal services - cemetery, synagogue,
etc.
6. Availability of lectures, courses, music,
field trips, etc.

Number of rooms and personnel to be
decided with AACI

SECTION III - Computer

Function I
accumulating data

Function II
updating data

Function III
supply data to terminals

Number of rooms and personnel to be
decided in consultation with computer
experts of whichever computer in
Israel is selected for use.

SECTION IV - Services

1. Office manager, bookkeepers,
etc.
2. Transportation
3. Information and Publicity
4. Mail Room - photocopying
5. Stock Room - supplies

Probably 10 persons in 5 regular
rooms and 5 large size rooms.